Rosszéletűek

A sétálóutcák látképének részévé váltak a koldusbotra jutottak! Hajléktalanok, csavargók, hígitósok, alkoholisták, nukkosok, ragasztósok, kéregetők, csőlakók, csavargók, lumpenek, kurvák, utcagyerekek , szabadon császkáló bolondok ők azok a ’rossz életűek’! Ez volt nagyapám szavajárása szemében némi lenézéssel és nem megértéssel.

Mi az ami miatt, bár kit is zavarhatna jelenlétük? Végül is színesebbé teszik társadalmunkat egy réteg ami azt mutatja ,hogy lehet nélkülözve, a megszerzett javak felhalmozása, nélkül éldegélni. Ez olyanformán csapódik a mókus kereket hajtók arcába, hogy nézd csak még valaki, aki meg próbál az egyébként is szűkös pénztárcádba nyúlni. Ellenben remekbeszabott ellenpélda a tanulni nem akaró gyereked számára. : tanulj fiam! Mert ez lesz szatyor padon alvás! akkor sincs garancia arra ,hogy nem kerülsz az utcára, ha küzdesz vagy legalább megpróbálsz beállni a sorba. Mert tévednél, ha azt hinnéd ,hogy mind tanulatlan bugris. Nem feltétlenül az ostobaság a tanulatlanság az olvasatlanság az eszenciája a rossz életűvé válásnak. Inkább a jó tulajdonságoknak, mint az erkölcsösség, becsületesség, szavahihetőség, fedhetetlenség némi naivitással és hiszékenységgel keverve. Sőt előfordulnak diplomázott egy careert végigfutott, fél életet végigdolgozott, családot felnevelt és ezek után utcára kényszerült is. A férfiak és a nők aránya a hajléktalanok között bizonyosan nem képezi le a felnőtt populáció arányait. Aki az utcákon járva látja a hajléktalanokat (és ki ne látná!), természetesen nem lepődik meg azon, hogy a férfiak száma magasabb körükben, mint a nőké.

Egyszer magam is belekóstoltam az utcagyermekek sorstalan létébe. Egy átfesztiválozott nyár vége felé utolsó pénzemet valószínűleg illuminált állapotomban biztos helyre tettem magam elöl a cipőbetétem alá. Így szippantott be a Nyugat Pálya udvar 1 es vágányos bandája! Akikkel ha összefutok most is régi 1 es ként köszöntjük egymást.

Itt aztán volt minden. A mosdatlan napok óta a hőségben pácolódó alkohol gőzben fürdő, testszag, lábbűz, szájpenész, körömgomba mocsok, adósság miatt csonkolt vagy valamilyen formán öncsonkolt égetett, karcolt vagy valami részegbaleset sebei,varrok, csimbókos haj. A szutyoktól kipikkelyesedett bőr. Örökké álmos szenvedélyfüggő anyjukba csimpaszkodó gyermekek, kutyák minél ,nagyobb szánalmat keltő praktikák. Ezeket mindenki ismeri látta már látja és talán kis híján mindennap szembesül is vele.

Farkastörvények én grundom a te grundod, harc a helyért a kenyérért a kannás borért a túlélésért és persze a potyapénzért. Esténként persze tejelni a védelemért es a helyek bérlésért a kedves, kisujjgyűrűs állandóan telefonálós felelős, tulajdonosnak aki titkon segítőkész, pacifista. A csodálatos kobold reggelik ami nem túl sok kifli energia ital, a következő nap méltó meg kezdése gyanánt. A fent említettek a szokták volt mondani ’az élet nem fenékig tejfel!’Mert a többi az a nihil a hedonizmus. Bármi van! Drogok nem

törődömség , sodródás bódulat minden szinten, valódi függőparadicsom intézményfüggő, az utca intézményének függői. Az idevezető út egyáltalán nem rögös. Új életet kezdeni és tovább lépni az viszont, kihívás de többségünk akaratgyenge és elég sok a visszahúzó erő. A hajléktalanok sokakat megihlettek már hogy említsek egyet, Pőcze Flórát aki könyvében a Moszkva tér gyermekeiben leír egy kommuna szerű hierhia rendszert a budapesti illetve a Moszkva téri koldusokról. Azt hiszem ezekről beszélni kell, társadalmilag megoldást kell találni vagy legalábbis keresni minél kevesebb embernek kelljen elszenvednie ezt a sorsot.

A képekről

Körülbelül a harmadik és negyedik szemeszterben már volt hasonló téma, amihez hozzákezdtem de akkor még nem körvonalazódott bennem hogyan is lenne megközelíthető ez a mindennapjainknak részét képző függetlenséget mímelő jelenség. Az eső gondolatom az volt ,hogy fényképek alapján készítem el a képeket minél realisztikusabban és részlet gazdagon. De ez a világ másról szól inkább az egyszerűségről és a arról amit megmozdít bennem ha egy utcán élőt látok. A ’rosszéletűek’ ez egy folyamatosan bővülő sorozat, ami a pécsi kunyerálókról és koldusokról szól. Talált dobozfedelekre készül, amelyek különböző méretűek. Alapozatlanul használom fel őket, elsőként szénnel rajzolok ezzel vázoltam fel az alakokat amiket életnagyságban teljes alakban ábrázolok. Próbálok a végtagokra főleg a kezekre, kézfejekre nagyobb hang súlyt fektetni illetve a portré fontosságát sem elhanyagolni. ezek az emberek minden nap feltűnhetnek előttünk a mindennapok drámáját képzik ahogy kullognak a Király utcán szatyraikkal kezükben. A portrékon belül nem igazán jellemző a szemkontaktus a képen szereplő alakkal ezzel azt akartam érzékeltetni ,hogy az emberek nagy része a kéregetőkkel való kapcsolatot már az elején a szembe nézés elkerülésével próbálják megakadályozni a bíztatást arra ,hogy az tovább közeledjék a kunyeráló. Próbálják levegőnek nézni. Ezen felül még a színek használatát gondoltam kifejezőnek legyen minél szegényesebb majd, hogy nem monokrom itt arra gondolok, hogy az életükben megjelenő lehetőségeik a tovább lépésre nem túlságosan kecsegtetőek. Ami szomorúságra ad okot a társadalmunk által való kitaszítottság, A segítség megkapása helyett.Az ezeken felül még a nyersen hagyott részek amik szerintem érdekesebbé teszi a felület a képeken, és minden hajléktalan jellemére kicsit rámutató tárgyra vagy hozzá kapcsolatos helyszínre vezethető vissza.

A képek címüket: a képen szereplők Nevek után kapták ezzel is erősíteni szeretném a személyüket a néző számára ,hogy ne úgy tekintsenek az rájuk, mint holmi selejtes, munkakerülő lelketlen porhüvelyekre, hanem mint értékes emberi lényekre akik más létformát választottak vagy adott nekik az élet. Megindult a hajléktalan szerzők műveinek, verseiknek, prózáik-nak, rajzaiknak a szisztematikus gyűjtése ami a nem elhanyagolható értékeikre is rámutat.

Terveim

A továbbiakban is szeretnék ezzel foglalkozni, mélyebbre ásni és még inkább megismerni a miérteket, elbeszélgetni azokkal, akikről készül a kép. Hogyan is kerültek ide, az ide vezető út előtti döntéseikről az ezt megelőző életükről. Ezt témát talán a még több megértés, ismeret teheti őszintébbé és érthetőbbé számomra., Nézetem szerint nagyon sokat kell tudnunk arról a közegről, amelyben élünk, ismernünk kell azokat a társadalmi folyamatokat, amelyek befolyásolják az emberek életét. Szociológiai ismereteink nem elégségesek azonban, ha nem tudunk semmit azokról a pszichológiai, belsőtényezőkről, melyek az adott élethelyzetet előidézték. De ha mindezeket ismerjük is, képesek is vagyunk elemzésükre,akkor is még csak kutatói vagyunk egy-egy témának, melyet jobban vagy rosszabbul, képességeink, felkészültségünk alapján fel tudunk dolgozni és mint jelenséget ábrázolhatjuk. A hajléktalanság szociológiailag és festészetileg is igen érdekes kérdés, bármiféle kutatás ezen a területen már a kiinduláskor módszertanilag nagy kihívást jelent. Ugyanazokat a problémákat veti fel −talán kissé élesebben −mint pl. a cigányság, a "kik is tartoznak ide" kérdésével kell indulnunk. És egy további kérdés: ha −kompromisszumokat kötve -megoldjuk, vagy helyesebben valamilyen lehatárolással megoldani véljük a definíciós kérdéseket: hol találjuk meg őket és mit is tudhatunk meg arról a népességről, amely a sokszor élhetetlennek látszó élethelyzeteket valahogyan túlélő egyedekből áll. Akik érdemesek arra ,hogy megörökítsék az utókor számára őket.

Gyakran előfordul, hogy nem aszerint, észlelünk másokat, hogy milyen egyéni tulajdonságokkal ,rendelkeznek, hanem, hogy milyen csoportok tagjai. Ha találkozunk valakivel, egyből besoroljuk egy csoportba, például azonnal látjuk ,milyen nemű az illető, vagy milyen a bőrszíne. A besorolás maga után vonja, hogy sok belső tulajdonságát is tudni véljük pusztán az adott csoportba való tartozása alapján (Lan Anh, 2006).